

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL
Dimecres, 13 d'abril de 2016

14. «El que jo vull és Misericòrdia, i no sacrificis» (Mt 9,13)

Benvolguts germans i germanes, bon dia!

Hem escoltat l'Evangelí de la crida de Mateu. Mateu era un «publicà», és a dir, un recaptador d'impostos per a l'Imperi romà, i per això, era considerat un pecador públic. Però Jesús el crida a seguir-lo i a convertir-se en el seu deixeble. Mateu ho accepta, i el convida a sopar a casa seva amb els seus deixebles. Llavors sorgeix una discussió entre els fariseus i els deixebles de Jesús pel fet que ells comparteixen taula amb els publicans i els pecadors: «Tu no pots anar a casa d'aquestes persones!», deien ells. Jesús, de fet, no els allunya, més aviat els freqüenta a les seves cases i s'asseu al seu costat; això significa que també ells poden convertir-se en els seus deixebles. I a més, és cert que ser cristià no ens fa impecables. Com el publicà Mateu, cada un de nosaltres s'encomana a la gràcia del Senyor, malgrat els pecats propis.

Tots som pecadors, tots hem pecat. Cridant Mateu, Jesús mostra als pecadors que no mira el seu passat, la condició social, les convencions exteriors, sinó que més aviat els obre un futur nou. Una vegada vaig escoltar una dita bonica: «No hi ha sant sense passat ni pecador sense futur.» Això és el que fa Jesús. No hi ha sant sense passat, ni pecador sense futur. És suficient respondre a la invitació amb el cor humil i sincer.

L'Església no és una comunitat de perfectes, sinó de deixebles en camí, que segueixen el Senyor perquè es reconeixen pecadors i necessitats del seu perdó. La vida cristiana, doncs, és escola d'humilitat que ens obre a la gràcia.

Un comportament així no és comprès per qui té la presumpció de creure's «just» i de creure's millor que els altres.

Supèrbia i orgull no permeten reconèixer-se necessitats de salvació, més aviat impedeixen veure el rostre misericordiós de Déu i d'actuar amb misericòrdia. Són un mur. La supèrbia i l'orgull són un mur que impedeix la relació amb Déu.

I, això no obstant, la missió de Jesús és precisament aquesta: venir a la cerca de cada un de nosaltres, per a guarir les nostres ferides i cridar-nos a seguir-lo amb amor. Ho diu clarament: «El metge, no el necessiten els qui estan bons, sinó els qui estan malalts» (v. 12). Jesús es presenta com un bon metge! Ell anuncia el Regne de Déu, i els signes de la seva vinguda són evidents: ell guareix les malalties, allibera de la por, de la mort i del diable. Davant Jesús cap pecador no és exclòs —cap pecador no ho és—, perquè el poder guaridor de Déu no coneix malalties que no puguin ser guarides; i això ens ha de donar confiança i obrir el nostre cor al Senyor perquè vingui i ens guareixi. Convidant els pecadors a la seva taula, ell els guareix restablint-los en aquella vocació que ells creien perduda i que els fariseus han oblidat: la dels convidats al banquet de Déu. Segons la profecia d'Isaïes: «En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers oferirà a tots els pobles un banquet de plats gustosos i de vins selectes: de plats gustosos i succulents, de vins selectes i clarificats. [...] Aquell dia diran: “Aquí teniu el vostre Déu! Havíem posat en ell l'esperança i ens ha alliberat. És el Senyor, en qui teníem posada l'esperança! Alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat”» (25,6-9).

Si els fariseus veuen en els convidats només pecadors i rebutgen asseure's amb ells, Jesús en canvi els recorda que també ells són comensals de Déu.

D'aquesta manera, asseure's a taula amb Jesús significa ser transformats i salvats per ell. En la comunitat cristiana la taula de Jesús és doble: hi ha la taula de la Paraula i la taula de l'Eucaristia (cf. *Dei Verbum*, 21). Són aquests els medicaments amb què el Metge Diví ens guareix i ens nodreix. Amb la primera —la Paraula— ell es revela i ens convida a un diàleg entre amics. Jesús no tenia por de dialogar amb els pecadors, els publicans, les prostitutes... No tenia por: estimava tothom! La seva Paraula penetra en nosaltres i, com un bisturí, actua en profunditat per a alliberar-nos del mal que nia en la nostra vida

A vegades aquesta Paraula és dolorosa perquè incideix sobre hipocresies, desemmascara les falses excuses, posa al descobert les veritats amagades; però al mateix temps il·lumina i purifica, dóna força i esperança, és un reconstituent valuós en el nostra camí de fe. L'Eucaristia, per altra part, ens nodreix de la vida mateixa de Jesús i, com un remei molt potent, de manera misteriosa renova contínuament la gràcia del nostre baptisme. Acostant-nos a l'Eucaristia nosaltres ens nodrim del Cos i la Sang de Jesús, i en canvi, venint a nosaltres, és Jesús qui ens uneix al seu Cos!

Concloent aquest diàleg amb els fariseus, Jesús els recorda una paraula del profeta Osees (6,6): «Aneu a aprendre què vol dir allò de: “El que jo vull és amor, i no sacrificis.” No he vingut a cridar els justos, sinó els pecadors» (Mt 9,13). Adreçant-se al poble d'Israel el profeta el reprenia perquè les pregàries que elevaven eren paraules buides i incoherents. Malgrat l'aliança de Déu i la misericòrdia, el poble vivia sovint amb una religiositat «de façana», sense viure en profunditat el manament del Senyor. És per això que el profeta insisteix: «el que jo vull és misericòrdia», és a dir, la lleialtat d'un cor que reconeix els pecats propis, que es penedeix i torna a ser fidel a l'aliança amb Déu. «I no sacrificis»: sense un cor penedit cada acció religiosa és ineficaç! Jesús aplica aquesta frase profètica també a les relacions humanes: aquells fariseus eren molt religiosos en la forma, però no estaven disposats a compartir la taula amb els publicans i els pecadors; no reconeixien la possibilitat d'un penediment i, per això, d'un guariment; no col·loquen en primer lloc la misericòrdia: malgrat ser fidels custodis de la Llei, demostraven no conèixer el cor de Déu! És com si a tu et regalessin un paquet, on a dins hi ha un regal, i tu, en comptes de parar atenció en el regal mires només el paper amb què està embolicat: només les aparences, la forma, i no el nucli de la gràcia, del regal que és donat!

Benvolgut germans i germanes, tots nosaltres estem convidats a la taula del Senyor. Fem nostra la invitació d'asseure'ns al costat d'ell amb els seus deixebles. Aprenquem a mirar amb misericòrdia i a reconèixer en cada un d'ells un comensal nostre. Tots som deixebles que tenen necessitat d'experimentar i viure la paraula consoladora de Jesús. Tots tenim necessitat de nodrir-nos de la misericòrdia de Déu, perquè és d'aquesta font que brolla la nostra salvació. Gràcies!